

грогъ, и отново излѣзе. Все по-плътно, и по-неодолимо стѣгаха снагата, и съзнанието му — сладостни, парливи обрѣчи, и го тласкаха напредъ къмъ нѣкаква целъ.

Улицитѣ се смѣняха, ставаха по-тихи, по-малко свѣтли, сетне отново тукъ-тамъ блѣсваше шумна таверна или пристанищенъ „балъ“. Отъ единъ жгълъ той съзрѣ въ дъното на безлюдна, полутъмна уличка освѣтенъ ярко-жълтъ прозорецъ. Безъ да мисли, той се опжти нататъкъ. Надъ входа свѣтѣше друга жълта лампичка. Не стената, върху черна стъклена табелка, пишеше:

MADAME KORA

Той спрѣ минута-две загледанъ въ буквитѣ. „Madame Kora“! По лицето му се плъзна недоумяваща усмивка. Kòра! Какво напомняше това име? То лѣхаше на далечина, на океанъ и палми, на голи черни хора, на таинственни любовни обряди при блѣсъкъ на клада, и звуци на зурна... Новъ горещъ приливъ потопа съзнанието му. Той нерешително пристѣпи една крачка. Въ това време задъ завѣсата на прозореца надникна жена, усмихна се и кимна. Сега вече той ясно разбра. Натисна вра-